

Prolog

Groteskní.

To slovo ho napadlo hned, jakmile překročil práh místnosti.

Bylo to děsivé, ale zároveň ho to přitahovalo natolik, že od toho nedokázal odvrátit zrak.

Nutilo ho to pokusit se dostat co nejbližší a prohlédnout si každíčký detail, přestože věděl, že k tomu slouží fotodokumentace, kterou už před hodinou pořídili chlapi z obvodní hlídky a před pár minutami mnohokrát mnohem pečlivěji také policejní technik.

Uprostřed obývacího pokoje ležela hromada popela, ze které trčely dvě nohy. Až při podrobnějším zkoumání se v té šedočerné hmotě daly rozpoznat zbytky lebky, paží, žárem zpapírovaná žebra. Všechno to byl jenom popel, stíny a obrysy kostí.

Jen ty nohy byly netknuté. Začínaly nad kolenem, ohořelý pahýl stehenní kosti civěl z uškvařeného masa, ale koleno jako by od poškození zachránilo jakési silové pole. Na bledých lýtkách si mohl bystrý pozorovatel všimnout téměř půlcentimetrových černých chloupků – nešťastná majitelka nohou se zřejmě několik dní neholila. Ponožky byly jako nové.

Oheň v místnosti nezpůsobil téměř žádnou škodu. V koberci a parketách pod ostatky asi zůstane vypá-

lená díra, jinak se zařízení obýváku zachovalo bez újmy. Čalouněné křeslo, konferenční stolek, mobilní telefon i ovladač k televizi. Nábytková stěna, za sklem zaprášená sada broušeného skla. Na ničem nebyly patrné stopy ohně.

Jenom plastové stínidlo stropní lampy bylo zdeformované, jako kdyby se na něm vyřádil opilý designér. Tomáš si navlékl latexovou rukavici a stiskl vypínač na stěně. Žárovka uvězněná ve vrásách uškvařeného plastu se rozsvítila.

Část první

1

Tomáš Volf se přinutil odpoutat od té podívané. Otočil se na lidi, kteří se mačkali ve dveřích a na chodbě bytu. Uvědomil si, že ho celou tu dobu sledují.

Hlavně nespěchat.

Znovu si prošel poznámky, které si stihl načmárat do zápisníku.

„Takže to shrnu. Ráno nějaká sousedka zavolala hasiče, že tady od paní Semerádové,“ odolal nutkání se znovu ohlédnout a jen ukázal propiskou za své levé rameno, „... je cítit kouř. Hasiči se zkoušeli dozvonit, dobušit, nikdo se neozýval, takže vzali beranidlo a vnikli dovnitř. Je to tak?“

„Jasně,“ ozval se Pavel Kopecký, vyšetřovatel požárů, který tady zůstal za hasiče. „Chlapi našli tělo, který už jen doutnalo, dohasili kolem něj vodou, jinak s ničím nehýbali. A dál už jeli podle standardního postupu: velitel zásahu přes operační středisko požádal o příjezd vyšetřovatele požáru a o policii. Takže dorazila hlídka od vás z obvodu a po nich jsem se tu objevil i já.“

Tomáš se podíval na dva uniformované policisty, kteří stáli na chodbě. Vypadali pořád ještě trochu vyplašeně. Ostatně stejně jako my všichni tady, včetně Kopeckého, i když ten se to snaží zakrý-

vat, napadlo Tomáše. „Vy dva jste to tady zajistili, vyslechli tu sousedku...“

„Průšovou,“ doplnil jeden z policistů.

„Průšovou, jasně,“ kontroloval Tomáš své zápisky. „Udělalí jste prvotní dokumentaci, fotky, zákresy, zavolali jste výjezd. A my jsme teď tady,“ dodal Tomáš a pohlédl na techniky, kteří mu však už dávno nevěnovali pozornost a vybalovali své objemné hliníkové kufry.

„Vy jste tu nověj, že jo,“ naklonil se k němu Kopecký. Přestože Tomáš měřil hodně přes sto osmdesát centimetrů, hasič ho převyšoval o půl hlavy.

Tomáš přikývl. „Můj první výjezd.“

„No, to jste si pro začátek vybral hezkej případ.“

Tomáš chtěl říct něco o tom, že mu spíš případ byl vybrán, ale spolkl to.

„Ale nebojte,“ Kopecký mu položil ruku na rameno. „Práci s tím mít nebudete, tohle nebude cizí zavinění. Jak tak na to koukám, tak uhořela od nedopalku, jak vidíte tady, musela být silná kuřačka,“ ukázal na přetékaající popelník na konferenčním stolku. Potom se jeho ukazovák přesunul k téměř prázdné lahvi, ležící vedle těla. „A ten rum v tom asi taky sehrál roli. Ovšem zatím je to jen jedna z verzí, to víte, no...“ Poslední slova zanikla v neuvěřitelně hlasitém vyzvánění Kopeckého telefonu.

„Aha, tak já tam jedu,“ rázně típnul hovor a pokynul Tomášovi. „Mám další případ, musím padat.“

„Počkejte, to to za vás nemůže vzít někdo jinej? Vždyť jste mi ještě nic neřekl...“, divil se Tomáš.

„Je nás málo, na každěj okres jeden vyšetřova-

tel. Nedá se svítit. Ale nebojte, všechno dostanete ve zprávě.“

Tomáš se podíval na kolegy. Ti se bez něj chvíli obejdou. A rádi, zdá se. „Tak já vás aspoň vyprovodím k autu.“

§ § §

Hasič dupal po schodech jako lavina. Tomáš se s ním snažil držet krok.

„Jak je možný, že shořela jen ona, pane Kopecký? Vždyť ten obývák je skoro netknutej. Nemohlo se to stát jinak? Že někdo mrtvolu spálil na jiném místě a teprve potom nějak dopravil do bytu?“

Vyšetřovatel požárů na okamžik zastavil sestup a tázavě se na něj podíval. „Poslyšte, tohle byl váš první požár, že jo?“

Tomáš jen pokrčil rameny.

„Aha, takže byl,“ odfrknul si Kopecký. „Heleďte, každé požár je jinej. Záleží na spoustě proměnných, na dispozicích prostoru, na přístupu oxidačního činidla, přítomnosti akcelerátoru hoření. Zkrátka, klidně se může stát, že vám chytne postel a shoří na popel, zatímco byt zůstane celej.“

„Ale opačná varianta je častější, nebo ne?“ nenechal se odbýt Tomáš.

„Jako že se oheň rozšíří? To je ten častější případ, to jo.“

Vyšli před činžák. Kopecký si to zamířil k červenému terénnímu autu s nápisem HASIČI, nonšalantně zaparkovanému na chodníku. Tomáš ho neopouštěl.